

La JMJ, un nou Damasc

Hi manquen pocs dies perquè Madrid aculli centenars de milers de joves. El Prelat de l'Opus Dei recorda que va suposar aquesta ciutat per a sant Josepmaria: un lloc de conversió i trobada amb la voluntat de Déu.

03/08/2011

Saule de Tars, ple de zel per la Llei de Moisès, duia cartes expedides per l'autoritat més alta del judaisme, adreçades a les sinagogues de

Damasc, per tal de portar detinguts a Jerusalem els qui trobés, homes i dones, seguidors del Camí. El Senyor, però, no ho va permetre. Quan ja era a les envistes de la ciutat, una llum intensíssima el va enderrocar i va sentir una veu que li deia: *Saule, Saule, per què em persegueixes?* El jove va respondre: *Qui sou vós, Senyor? I la veu li va dir: Jo sóc Jesús, el qui tu persegueixes.*

Tot va passar en un instant, en el camí de Damasc. D'aleshores ençà, aquest nom -Damasc- és sinònim de conversió, d'obertura a la gràcia de Déu. Des d'aquell moment, Saule el perseguidor, amb l'ajuda d'un cristià piadós de Damasc, Ananies, esdevingué l'apòstol Pau. Va dir que sí al Senyor, lliurement, i va ser fins a la mort -amb una lluita generosa, alegre- un deixeble fidel i evangelitzador de Jesucrist.

D'alguna manera, hom podria dir que cada JMJ és, per a moltes i molts joves, l'ocasió de reviure l'episodi de Damasc. El Senyor Jesús, per boca del seu vicari a la terra, Benet XVI, adreçarà la seva paraula als qui l'escoltin i provocarà -en aquells que l'escoltin ben disposats- una nova conversió, un canvi potser profund en la seva existència.

D'aquesta paraula acollida amb fe, poden néixer milers de decisions de cerca de Jesucrist, sense canviar d'estat -en la vida matrimonial, en el celibat apostòlic-, abraçant el sacerdoci o la vida religiosa.

El Senyor crida molts, tots, a la plenitud de la vida cristiana, per camins molt diversos. Però cal -com en el cas de sant Pau- un cor obert a Déu i als germans, que s'adquireix i s'aprofundeix amb l'ajuda de la catequesi i també amb la col·laboració d'altres persones que,

com Ananies, poden facilitar que la paraula del Vicari de Crist arrel·li en l'ànima.

Cada sant, canonitzat o no, ha tingut el seu Damasc, el seu moment de conversió radical a Déu. Potser no va ser tan vistós com el de sant Pau, però va ser igualment eficaç. Potser es va tractar senzillament de passar de la indiferència al do de si mateix. D'una vida que consistia en rebre, a una altra que és també donar, que va acompanyada d'una felicitat profunda, tan diferent d'aquella que ofereixen les satisfaccions materials.

He tingut la sort de viure molts anys al costat d'un sant que, ple de convicció, assegurava: "Madrid ha estat el meu Damasc, perquè aquí han caigut les escates dels ulls de la meua ànima i aquí he rebut la meua missió". Em refereixo a sant Josepmaria Escrivà de Balaguer, fundador de l'Opus Dei.

Encara que nascut i criat en terra aragonesa, va ser a Madrid on el Senyor li va mostrar la tasca que li havia assignat des de l'eternitat: ensenyar a tots els cristians que l'existència ordinària -entreteixida d'hores de treball ben fet, de dedicació a la família i els amics, d'interès pel bé comú de la societat- podia i havia de ser un veritable camí de santificació.

Durant molts anys, pressentint que el Senyor volia quelcom de la seva vida, però sense saber-ne què, el jove Josepmaria s'adreçava a Déu amb paraules de l'Evangelí: *Domine, ut videam*, les mateixes que un cec va dirigir a Jesús que passava pel camí de Jericó: *Senyor, que vegi!* Aquesta llum es va fer realitat en la seva ànima el 2 d'octubre de 1928, precisament en aquesta ciutat de Madrid.

Aquí va desenvolupar un servei generós entre tot tipus de persones, entre els malalts dels hospitals i entre la gent més necessitada de les barriades extremes. Ben aviat es va envoltar també d'un grup de joves als quals va encomanar l'entusiasme sobrenatural i humà, ensenyant-los a santificar l'estudi, la feina i totes les realitats de la vida quotidiana.

Moltes persones han tingut el seu Damasc a Madrid, terra de sants, de màrtirs i de cristians normals que procuren imitar Jesucrist en la vida corrent. Per uns dies, aquesta ciutat esdevindrà la capital mundial de la joventut.

Sobretot, serà la ciutat de Pere. Benet XVI ens guia i ens porta vers el model de tots els sants, vers Crist. Li donem la més calorosa benvinguda, preguem pels fruits del seu viatge pastoral i demanem, sobretot, que moltes noies i molts nois se sentin

personalment interpel·lats per les seves paraules i experimentin en aquestes jornades el seu Damasc: una trobada personal més intensa amb Jesucrist, que canviï i millori la seva existència.

Deia el papa, en començar el seu pontificat: "Qui deixa entrar Crist en la pròpia vida no perd res, res - absolutament res- d'allò que fa la vida lliure, bella i gran. No! Només amb aquesta amistat s'obren de bat a bat les portes de la vida. Només amb aquesta amistat s'obren realment les grans potencialitats de la condició humana. Només amb aquesta amistat experimentem allò que és bell i que ens allibera".

Cal estar plenament convençuts: Crist no treu res d'allò que hi ha de bell i gran en nosaltres, sinó que porta tot a la perfecció per a la glòria de Déu, la felicitat dels homes i la salvació del món.

Recorro a la intercessió de sant Josepmaria, tan estretament lligat a aquesta ciutat, i al beat Joan Pau II, inspirador de les Jornades Mundials de la Joventut. Que ells ens aconseguixin del Senyor, per intercessió de la Mare de Déu de l'Almudena, una pluja de gràcies en aquests dies.

Que la JMJ de Madrid sigui el Damasc de molts joves disposats a deixar-se la vida per Crist i pels altres, essent testimonis creïbles i vibrants d'aquest Evangeli- sempre antic i sempre nou- que el món actual, el nostre món, necessita amb urgència.

Alfa y Omega